

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Copertă și DTP: Gelu Iordache

Romița Mălina Constantin

Geometrii necunoscute

POEZIE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CONSTANTIN, ROMIȚA MĂLINA
Geometrii necunoscute : poezie / Romița Mălina Constantin. -
Apahida : Neuma, 2023

ISBN 978-606-9610-93-0

821.135.1

Editura
NEUMA
2023

mâine voi tresări
așa cum tresare o femeie
care-i pierdută în gânduri
și o atingi

voi degusta ziua
ca și cum mi-ar fi cea mai bună prietenă
căreia îi șoptesc că alerg printr-o iubire
care lasă semne târziu

voi viețui trădând-mă
dezarmant
ca atunci când m-am oprit
pe malul unui râu
și-am dat drumul femeii de ieri
pe luciul apei
de parcă o armă albă
a sfâșiat-o pe furiș
și-am aruncat-o
fără să știu că leacul
se afla în ochii ei
fără să știu că îmi va fi dor
de fulgerele ce-i țâșneau
ca dintr-o fântână arteziană
prin pori

Cuprins

an după an	5
rânduiala	6
ca și când iarna nu a existat	7
pentru încă o rotație în jurul soarelui	8
rana cu formă perfectă	10
unde cade iubirea	11
din subteran	12
scânteii de plumb	13
spaima amintirilor	14
refren	15
în copci	16
precum o singură arcă	17
tristețea ne aruncă de fiecare dată	18
cu genunchii la gură	19
în cartierul acela	21
nonșalanță	22
mai aproape de gura de aer	23
sub linia orizontului	24
ascult cu grijă	25
prin rana unui înger	27
vertebrele acestei dimineți	28
prânz imaginar	29
labirint	30
geometrie	31
postludiu	32
ultima cale	34
ambuteiaj	35
încă un pas	37
stâlpi de eter	38
judecata finală	39
extensii	40
neobservată	42
clepsidra cu îngerii	43
sfâșieri	44
dispnee	46

în voie	47
întoarcerea	48
arsura de toate zilele	49
anunț umanitar	50
ritual	51
umbra soarelui	52
toiag de duminică	53
clar și puternic	54
din propriile case	55
geometriei necunoscute	56
îmi tot repet numele	57
disimulare	58
pe vreme de ploaie	59
hazard	61
de cealaltă parte al zidului	62
peste graniță	64
nici azi	66
ne credem bătrâni	67
cu unghii retezate	68
lângă o troiță	69
riduri	70
saltul din umbră	71
ca să învăț meșteșugul durerii	72
cu ochii închiși	74
în fugă	75
într-o cursă lungă	76
ritm circadian	77
ca la ruleta rusească	78
roluri secundare	79
abis	81
din leagăn	82
scrisoare de dor	83
fără să știu cine sunt	84
tac	86
poem tandru	87
alții vor spune că nu existam	88
plâns	89

poem de luni	90
seară de seară	91
un țipăt	92
mărul zilnic	93
în noaptea sfântului Andrei	95
fatalitate	96
m-am aruncat cu putere	97
secretul unei femei frumoase	98

an după an

noaptea s-a scurtat
pe măsură ce am devenit
un copil care așteaptă sărbătorile

împreunez mâinile
cum făcea bunica
când se ruga pentru mine

într-o zi mi-a spus că oamenii
păstrează distanța
din cauza propriilor nimburi

eu te port în inimă
ca pe ultimul băț de chibrit
salvat de furtună

cu semne de uriaș
ne amânăm rostul
până când vom urca
peste zidul cel mare
alunecos
sub ploile de aur ale tăcerilor

singurătatea e o lumină
fără căpătâi
e o părăsire de sine
la care m-am supus
așteptându-te

sunt o supradimensionare
a acestui timp
o amprentă în doliu

încă îmi amintesc cum mi-ai spus
că din lumea aceasta
bătrânii se duc
ca să crească

de ieri
pașii-s întorși
în frânghii

ca și când iarna nu a existat

inspir adânc
degetele tale devin din ce în ce mai frumoase
precum poalele unei cadâne care separă două lumi
și flutură în asfințit
când lumina e blândă și răcoroasă
ca o înghețată de lămâie cu napolitană

nimeni nu știe
unde și când voi trage în piept aerul tău
trebuie doar să cred
să-mi întind tendoanele
și să iau forma unui sat plutitor
într-un gigant cub
care se topește
pe măsură ce degetele tale îl ating
până următoarea dimineață
când cineva va răsfira
pe ascuns
un covor cu margarete
și soarele se va întoarce
din celălalt capăt al lumii

pentru încă o rotație în jurul soarelui

mă așez și mă îngân
în dezordinea mea

fug
mă întorc

îmbătrânesc ca un parfum scump
în vitrină

dintre cicatrici
semnele se înalță
precum fuioarele tandre
de lumină
care îmi torc respirația muribundă
atât cât este îngăduit

când conturul se estompează
ghicesc schimbarea de sens
strânsă în pumni
de un necunoscut
și îl urmăresc prin eterul fragil
inflamat cu starea mea de poezie

la două străzi distanță
primăvara oftează
încercând o rochie de muselină
care anul acesta nu-i vine

lent
îngerul meu
aduce în pumni
apă de ploaie
zâmbind

rana cu formă perfectă

scîncesc
pe masa jilavă
unde-ți arunci cu trufie mănușa

parcă-i o seară de ceară
prinsă prea mult în materie

îmi scriu în memoria celulară
căderile
închid ochii
ca și cum am avut parte
de toate întâmplările
și-am scris ultimul poem despre moarte

mi se spune
de Sus
că nu mai e mult
și vor coborî heruvimii sa vadă
rana de singurătate

unde cade iubirea

sunt margini noi
între mine și tine
neprivite
nepurtate
până la capăt
de nici un poem

nu avem nume
nu avem rug
pâine
sau măcar o pană de pasăre
chiar dacă ne atingem uneori mâinile

doar tu
și mirosul unui corp eteric
înzăpezit tandru cu moartea